

BIBLIA

Az áprilisi elmélkedéseket Lipien Mihály (Budapest) készítette, a májusiakat a székesfehérvári "Újszövetség" közösség tagjai írták, sorrendben: Singer József, Deli József, Magyarné Pál Laura, Csire Ferenc, Rozsics Gábor.

Április 3. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 8,1-11 – A házasságtörő asszony

Nagyszerűen megszerkesztett evangéliumi szöveg. Szinte nem lehet találni benne olyan mondatot vagy szót, amelyet az ember zárójelbe tehetne, és a szöveg anélkül is olvasható, értelmezhető lenne. 2022. ápriliséből kénytelen vagyok elutazni az időben visszafelé legalább 2000 évet. Egy zsidó szekta tagjai között formálódik a ma negyediknek nevezett evangélium írása Jézus életéről és tanításáról. Közel egy emberöltőre vagyunk attól az eseménytől, amikor a római hadsereg földig rombolta Jeruzsálemet és benne a legfontosabb áldozati kultusz helyét, a jeruzsálemi templomot.

A jeruzsálemi templom pusztulása után megszűnt az áldozatbemutatás. A választott nép vallási vezetőinek értelmezniük kellett a kialakult helyzetet, és megtalálni az Úrral való kapcsolat új útját és formáját. A templom pusztulása az istenképüket is átfőrt, mert az Istennel való kapcsolatuk megmaradt az Úrnak addig bemutatott véres áldozatok nélkül is.

Hetente járok zsinagógába, és hetente kétszer hallgatom a Tóra és a Talmud rabbinikus magyarázatait.

Április 10. – Virágvasárnap – Lk 19,28-40 – Lelkesedés hűség nélkül

Ez a szentírási részlet egyfajta sikertörténet befejezését sugallja. A húsvét előtti napokban Jézus elindul a főváros, a kultikus központ felé, hogy az évenkénti húsvéti zarándoklással tegyen eleget a zsidó vallási törvény előírásának. Jézus jeruzsálemi bevonulását az ünneplő közönség kíséri, amely egyrészt a szűkebb tanítványi körből, másrészt a személye iránt lelkesedést mutató tömegeből áll. A leírás szerint farizeusok is figyelemmel kísérik az eseményeket. A jeruzsálemi bevonulás képe az ószövetségi szentírás apró mozaikjaiból állt össze, amelyek az eljövendő Messiás megérkezését jelzik

Amikor a megkövezés volt a téma (5Móz 22,24), a tanítás végén megkérdeztem, hogy körülbelül mikor volt az az időpont, amikor a zsidóságban még élt a megkövezés büntető intézménye. A kisorabi nem tudott válaszolni, mert szerinte a valóságban talán sohasem történt ilyen büntetés, ez legfeljebb elretentő figyelmeztetés lehetett. Legegyen igaz!

Most pedig János evangélista leírása egy olyan történetet tár elénk, amikor Jézus lejövet az Olajfák hegyéről, elment a templomba tanítani. A történet abszurd, de nagyon jól van összeállítva. A megkövezés intézményével gondjuk lehetett a zsidóknak, mert kíváncsiak voltak arra, hogy Jézus egyetért-e ezzel a büntetési, kivégzési gyakorlattal. A történet csupa olyan vádlót vonultat fel, akik között nem volt egyetlen fanatikus sem, sőt a megsalt férjet sem találjuk a történetben. Nem repült egyetlen kő sem az asszony felé. A tettenérők és a hozzájuk csatlakozók elgondolkoznak a saját helyzetükön. Magukba szállnak. Egyesével elmennek. Nem mernek ítéletvégrehajtókká válni. Talán végbement bennük valami változás.

Erről a történet már nem beszél. De beszél arról, hogy mindenkivel szemben irgalmasságot kell gyakorolnunk. Mert Isten is ilyen.

Még teológus koromban hallottam a legszögedibb szögedi, Bálint Sándor híres néprajzkutató történetét, akit személyesen is ismerhettem. Amikor a házasságában nem adatott meg a gyermekáldás, szeretett felesége elment, és másik férfit keresett. Ebből a kapcsolatból élet fakadt, de a fiúgyermek születésekor az asszonyt elhagyta ez a másik férfi. A feleség a kórházból, karján a kisbabájával, a férje lakásához ment, és az ajtóban megkérdezte, hogy visszafogadják-e. Bálint Sándor pedig a gyermeket nevére vette, felnevelték, a feleségét pedig később a haláláig ápolta. Ez is egy történet. Ez is az irgalomról, a megbocsájtó szeretetről, és nem a büntető ítélekezésről szól.

Testvérem! Te is szoktál ítélkezni mások felett? Te még sosem hibáztál, vétkesztél? Megértő vagy elítélő vagy a másik ember hibáit, botlásait látva? Tudod-e, hogy Isten mindenkire szeret?

(Zak 9,9; Iz 11,1-9; Jer 23,5; Oz 2,2).

Ha jól emlékszem, akkor az evangéliumok leírása szerint kétszer sír Jézus. Egyszer a barátja, Lázár sírjánál, és most itt, a szent és szeretett város szükségyszerű pusztulásának átérzésekor. Tudja, hogy aki nem az emberek és népek közötti békét építi, az még a közömbösséggel is csak pusztít. De milyen hosszú az út, amely erre a felismerésre elvezet minket! Jézus tanítványi köre Virágvasárnap még hozsannázva ünnepel, de néhány nap múlva már nem találunk tanítványt, aki kiáll Mestere mellett. A hatalom

ereje és propagandája mindenkit meghátrálásra, megfutamodásra kényszerít. Nehéz, botladozásokkal teli és hosszú a hűség útja. Ezért vállalják kevesen, és ezért halad nagyon lassan a világ legnagyobb beruházásának kivitelezése, az Isten Országának építése.

Testvérem! Jelen szoktál lenni az egyházi szertartásokon? Meddig, hány napig tart a Te hűséged? Meg szoktál futamodni, amikor érzed a hited vállalása miatt Téged fenyegető veszélyt? Milyen cselekedetek igazolják kitartásodat?

Április 17. – Húsvétvasárnap – Lk 24,13-35 – Emmausz vagy Jeruzsálem?

Kirándulni jó! Az út végére megérkezve kellemes érzés leülni,

megpihenni. Ha a túra közben vagy a végén a velünk együtt haladók

bölcs gondolatait, elbeszéléseit is hallgatjuk, akkor a megérkezést

követő pihenés és étkezés is nagyobb testi és lelki élményt jelent. Az emmauszi tanítványokról szóló elbeszélés és az Ábrahámot meglátogató három angyal érkezése (1Móz 18,1-15) a két legkedvesebb bibliai történetem. Megragad bennük a találkozások, az együttlétek öröme és élménye.

Az újszövetségi írásokat úgy lehet jobban megismerni és megérteni, ha azok forrásait is tanulmányozzuk. A Tóra, a zsidó Biblia, a Talmud és a rabbinikus irodalom ismerete nélkül szegényes lesz az újszövetségi Szentírás megértése.

A rabbinikus irodalomban nem ismeretlen az Emmausz elnevezés (Avot d'Rabbi Natan, ver. 2, 29. fejezet). Olyan emberek által lakott, szép házakban bővelkedő, fürdőkkel, színházzal és szórakozóhelyekkel rendelkező város, amelynek van egy nagyon negatív jellemzője. Ez pedig nem más, mint az, hogy Emmauszban az emberek nem olvasák, nem tanulmányozzák a Tórát. Az Emmauszban luxus körülmények között élő zsidókat nem érdekli Isten szava. Ezzel szemben Jeruzsálem az Isten városa, ahol szeretik

olvasni a Tórát. Ez ennek a történetnek a fontos háttérinformációja. A tanítványok Emmausz felé mennek, azaz már nem akarnak Isten tanításának megismerésével foglalkozni. De amikor a vándortanító megérteti velük az Írásokat, visszafordulnak abba az irányba, amerre Isten szavának nagy jelentősége van.

Ne keressük tehát a bibliai térképen a júdeai Emmausz városát és a Jeruzsálemből odavezető utat, és ne nézzük a domborzati viszonyokat. Mert itt nem a földrajzi helyszín a fontos. Emmauszi útja minden kereső és gondolkodó embernek van!

A Jézus korában élt zsidó férfiak jól ismerték vallásuk szent iratait. Nem volt szükségük rá, hogy – a mai szóhasználat szerinti – konkordanciát (a Biblia azonos jellegű szövegeinek jegyzéke) hordjanak magukkal, mert alapos bibliai ismeretükkel ők maguk voltak az élő, két lábon járó konkordanciák. Ez a két fiatal ember, aki szomorúan ment és beszélgetett az úton, nem tudta értelmezni a Jeruzsálemben történt tragikus eseményt. Elkeseredtek,

mert nem erre számítottak. Ismerték ugyan az Írásokat, csak éppen a szövegek szintetizálásával, értelmezésével voltak problémáik. A sok szövegismeret nem állt össze bennük az Írások és a megélt történetek értelmezhető szintézisévé. Miről van itt szó? Aki nem ismeri az újszövetségi írásokat, az kevésbé képes megérteni a zsidó Jézust. Jézus pedig az újszövetségi írások megismerésének útján jutott el annak az Atyának a felfedezésére, aki a teremtett világ létevel és szépségével azt kiáltja felénk: Szeretlek! Aki pedig mást mond Istenről, az letért a helyes útról, és elindult Emmausz felé.

Ne féljünk az Írások szövegétől, még ha azok tartalma nehezen illik is bele az elképzeléseinkbe, a gondolatvilágunkba. Lehetőleg hetente foglalkozzunk a Biblia szövegeivel, és bátran keressük az összefüggéseket! Ha így teszünk, jó úton haladunk, és lassan, de biztosan odaérünk Jeruzsálembe.

Testvérem! Te ismered az Írásokat? Egyedül, vagy közösségben tanulmányozod a Bibliát? Emmausz vagy Jeruzsálem felé vezet az utad?

Április 24. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – A depressziós tanítvány

Ha ma valaki beülne egy dogmatikai kurzusra a teológián, nagy valószínűséggel kicsit száraz tartalmúnak találná az egyház hittételeiről szóló előadásokat. Ebben a történetben dogmatikai hittétel hangzik el, amelyet az egyik tanítvány, Tamás fogalmaz meg: „Jézus Isten!” No persze ez így nem hangzott és nem hangozhatott el annak idején. Egy Jézus korában élt, vallását gyakorló férfinak egyrészt eszébe sem jutott volna ilyen kijelentés, másrészt a zsidó vallás az EGY Isten mellett semmiféle más istent nem tűrt és

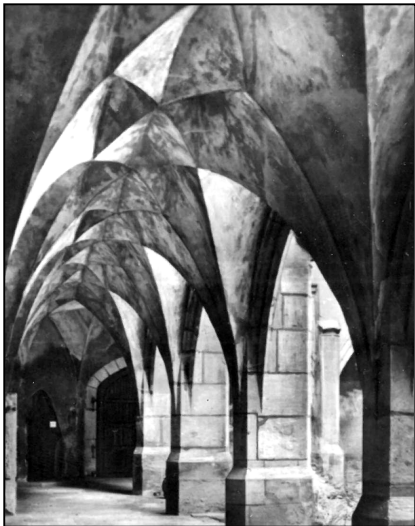
nem fogadott el. Ez így van a mai napig. Akkor Tamás története nem is igaz? Aki azt gondolja, hogy egy közösségi találkozó helyszíni tudósítását olvassa, annak a számára azt mondom, hogy ez nem egy megtörtént eset, még ha rendkívül érdekes és izgalmas is az előadásmód. Aki azonban nem riportként, hanem mint a II. század elején a zsidó közösség egyik szektája által megtartott hittanórának tekinti a leírást, annak azt mondom, hogy nemcsak minden szava, de minden betűje igaz annak, amit a hitetlenkedő Tamás történetében olvas.

Készülve gondolataim megfogalmazására, elővettem a Szentírást, és próbáltam elkészíteni ennek a Tamás nevű tanítványnak a rövid „éltérképét”. A neve ikret jelent, azaz édesapján és édesanyján kívül biztosan volt még egy testvére. Tanítványtársa, Máté hatodikként említi, a Jézus köré szerveződött csoport tagjaként, udvariasan maga elé engedve őt a felsorolásban. Márk és Lukács evangélista – igaz, ők nem tartoztak a szűk közösségi körhöz – a nyolcadik tanítványként említi. János az evangéliumának a 11. fejezetében rendkívül elszántnak mutatja be Tamást, aki kész a halált is vállalni. Alig három fejezettel

később kifaggatja Mesterét, hogy hová készül és milyen út vezet arra?

Ezt a ragaszkodó típusú Tamást megrendíti Jézus kivégzése. Ez a korábban lelkes tanítvány összevarododik, mentálisan összezeroppan, amit ma úgy mondhatnánk, hogy depressziós lett. Ne csodálkozzunk el azon, hogy az előző tanítványi csoporttalálkozót kihagyta. De a közösség tagjai nem hagyták magára. Melléje álltak, biztatták és hívták. Hát ilyen egy jó közösség. Tamás olyannyira visszanyerte a Mestere iránti hitét, hogy később – a hagyományok szerint – Etiópia és Kína hithirdetője lett. Számomra erről szól Tamás apostol története, akinek az alakuló keresztény közösség (az Egyház) ajkára adja az első nagy dogmatikus tanítását, hogy Jézus Isten.

Testvérem! Te tartozol valamilyen közösséghez? Ha mélypontra jut az életed, megkapod tőlük a segítséget? Észreveszed, ha a közösség valamelyik tagján elhatalmasodik a bizonytalanság, a kétségbeesés? Tudsz-e bátorító szavakkal odalépni közösségi testvéreidhez? Te elfogadod a tőlük érkező segítséget?

Május 1. – Húsvét 3. vasárnapja – Jn 21,1-19 – Jézust szeretni

A tanítványok szépen végezték a munkájukat, halásztak. És bár tapasztaltak voltak – tudták, hogy a hal inkább éjjel jár a felszín közelében, amikor a víz hűvösebb –, mégsem fogtak semmit. Mi is sokszor fáradozunk eredménytelenül, sőt fölöslegesen. Péterék nem ismerték fel a parton álló Jézust, aminek két fontos tanulsága van. Az egyik: a feltámadás után Jézus már nem hasonlított korábbi önmagához, tehát a Hiszekegy-beli „test föltámadása” igencsak bonyolult kérdés. A másik tanulság, hogy nekünk nagyon figyelmesnek kell lennünk, hogy felismerjük Jézust, a tanítását a mindennapi eseményekben, ne menjünk el mellette. Jézus kenyeret adott – és ad ma is – a tanítványainak, a mindennapit is, és a megtört kenyeret is. Hálásak lehetünk érte.

A meghitt halvacSORA után következik a történet leglényegesebb eseménye, amikor kérdéssé válik, hogy szeretjük-e Jézust. Jézus háromszor kérdezi meg, hogy a válaszólnak legyen ideje ténylegesen meggondolni, átérezni a választ. Vajon én hányszor mondtam már Jézusnak, hogy szeretem? És el is gondolkoztam rajta, hogy ez mit jelent, mivel jár, milyen kötelességeket ró rám? Azt hiszem, többször mondtam, mint ahányszor ténylegesen meg is éltem a szeretetemet iránta. És még hány lehetőséget hagytam ki, amikor bizonyíthatam volna a szeretetemet. Pedig már Ady verse is felhívta a figyelmünket: „Új csizmám a sárban / Százszor bepiszkolnám, / Csak az Úrnak szerelmemet / Szépen igazolnám.” És én sokszor még a csizmamat is jobban féltettem...

Mindenképpen meggondolandó, hogy Jézus a juhait nem arra bízta, aki tud okoskodni, Írást elemezni, beszédet mondani, másokat meggyőzni, szervezni, pörögni stb., az egyedüli kérdés, hogy tud-e szeretni, sőt jobban szeretni. Tehát nekem is napról napra meg kell kérdeznem magamtól, hogy szeretek-e, és jobban szeretek-e, mint tegnap. Arról nem is beszélve, hogy Jézus azt várja el, hogy őt a mellettem élő emberekben szeressem, akikkel találkozom nap mint nap.

Az utolsó sorok bizony komoly figyelmeztetést rejtenek: addig kell az embernek megtennie mindazt a jót, amit el akar végezni, amíg erre megvannak az adottságai, mert ezek fogytával inkább csak a türelmes elfogadás marad, mint jócselekedet.

Május 8. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,27-30 – Örök életet adok nekik

A szentírási szakasz olvasása közben azon gondolkoztam, mennyire fontos tudnom, hogy kinek hiszek, kiben hiszek. Akit jól ismerek annak hiszek, abban bízok.

A bizalom a szimpátiából és a jó tapasztalatokból épül fel, ha valakivel kapcsolatban nem csalódások érnek, hanem pozitív élmények. Ha olyannak ismerem meg a másik embert, amilyen valójában, akkor nem elvárásokra épül a kapcsolatunk, hanem a kölcsönösségre és az együttműködésre. Mostanság különösen szükséges a bizalom építése, hogy hiszek neked, hiszek benned. Szinte divattá vált mindennapi világunkban a csapatépítés, aminek lényege, hogy olyan bizalomépítő technikákat gyakoroljanak be a

résztevők, amelyek erősítik az egymásra hagyatkozást, a közös cselekvést a hatékony együttműködés érdekében.

Kapcsolatainkat rombolja a bizalomhiány. Fiatalon igen nagy nyitottsággal közeledtünk egymáshoz, de megtudjuk-e tartani ezt az őszinte érdeklődést, amint egyre jobban megismerjük egymást, közösségi társainkat? Növekszik-e a szeretetünk, látva és megtapasztalva akár magam vagy mások tetteit, kudarcait, vagy egyre több dolgot megkérdőjelezünk? Mi az én biztos pontom?

Jézus meghív a követésére. Nemcsak ajánlja, de fel is kínálja a közösséget vele és Atyjával. Mit teszünk, mit választunk? Vállaljuk a

vele való közösséget? Ma, amikor nemcsak személyes létünk, de közösségi kapcsolataink is veszélybe kerültek a járványhelyzet által okozott visszavonultság és elszigeteltség miatt. Nekünk mi a válaszuk? Bízunk-e azokban, akik kipróbálták és választották az előre menekülést? Ne a félelem és szorongás legyen úrrá rajtunk, hanem válasszuk az Élet útját! Erősítsük meg közösségi összetartozásunkat, és járjuk a tavasz, az örök újjászületés útját!

„Óh, Tavasz, óh, Húsvét, / Emberek ősi biztatója, / Csak azt szórd szét köztünk: / Allandó a tavaszi óra / S ilyen marad.” (Ady Endre: A szép Húsvét)

Május 15. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 13,31-35 – A legfontosabb lecke

Júdás eltávoZása után Jézus előkészíti tanítványait a jövő eseményekre. Az evangélista úgy közli Jézus szavait, hogy azok ne csak a tanítványoknak, hanem majd a mindenkori közösségeknek is szóljanak.

Jézus a megdicsőüléséről beszél, miközben tisztában van azzal, hogy ki lesz téve gyalázatnak, rágalmazásnak, szenvedésnek. Megdicsőülésének igazi tartalma az lesz, hogy minden körülmények között Isten fia marad, s az emberi erőnyeket a legmagasabb fokra emeli. Jézusnak az Atya iránti bizalma és szeretete, az Atya feltétel nélküli adása és befogadása kettőjük egységét, „megdicsőülését” szolgálja.

„Gyermekeim, már csak rövid ideig vagyok veletek” – közli Jézus a tanítványokkal, akik abban a meggyőződésben élnek, hogy tanítójuk mindvégig velük marad. Az ő útja azonban más. Barátai egyedül maradnak és tanácstalanok lesznek. Ezért Jézus elmondja utolsó intelmeit: „Szeressétek egymást! Amint én szeretlek titeket, úgy szeressétek egymást ti is. Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Jézusnak ez a kérése, „parancsa” örök. Ma éppoly aktuális számunkra, mint akkor és az azóta eltelt időben. Mindig volt, van és lesz

szeretlenség, vevés, uralkodás, irgalmatlanság, de Jézus maga marad a szeretet forrása. Azt a szeretetet sugározza az egyénbe, közösségbe, amellyel az Atya szereti őt.

Kérdezzük meg tehát magunktól:

– Milyen a kapcsolatom Jézussal, a forrással?

– Akarok-e élni, cselekedni, továbbadni?

– Mától kezdve a szeretet-címszóval miben kell újat kezdenem, mit kell másként tennem?

Mert az élet nem hosszú vakáció, hanem állandó tanulás. És a legfontosabb lecke: megtanulni szeretni.

Május 22. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 14,23-29 – Megtartani Jézus tanítását

„Ha szeretsz, megteszed, amit mondok.” Hallhattuk ezt gyerekkorunkban. Akár zsarolásnak is hangozhat. Főleg, ha megfordítom a következő verset: Ha nem teszed, amire tanítalak, nem szeretsz engem, és nem tartozol az enyémelek közé. A kulcs, hogy oda akarok-e tartozni. Ad-e ez a tanítás, a szerinte való élet valami olyat, ami miatt érdemes szakítani minden mással. A békesség, amit Jézus ígér, nagyobb békesség-e, mint a világ békéje? Mi a különbség a kettő között? Elég-e békességben élni a világgal?

Annak idején tanultunk a gazemberekről, a tisztességes emberekről és a Jézust követő emberek etikájáról. Elég-e, ha csak a gazemberek világának fordítok hátat, és a tisztességes emberek világának szabályai szerint élek? Boldogságot, belső békét ad vajon, ha nem elveszek, csak szerzek? Jézus békéje nem az elvevés, a szerzés által kielégített szükségleteim boldogsága, hanem az adásból, a mindent adásból eredő belső nyugalom. Az a nyugalom, béke, amelyet Maximilián Kolbe és

még nagyon sok olyan ember érezhetett, aki mindenét odaadta.

Ha valaki elmegy, ürt hagy maga után. A tanítványok, mint mindenki, akinek a mestere, példaképe továbblép, nyugtalanok. Nem tudják, mi lesz. Képesek-e továbbadni, amit tanultak? Úgy tudják-e továbbvinni, ahogy a mestertől tanulták?

Mi – a Bokor – tovább tudjuk-e vinni, amit Gyurka bácsitól és a vele először egy asztal köré ülőktől tanultunk?

Május 29. – Urunk mennybemenetele – Lk 24,45-59 – Búcsú és folytatás

Jézus utolsó szavai:

– Veletek voltam, mindent elmondtam nektek, lelketekbe írtam Isten üzenetét.

– Földi küldetésem beteljesedett. Mindent átadtam nektek, és ti tanúim vagytok. A küldetés általatok folytatódik, rajtatok múlik.

Felismerés:

– „Megnyitotta értelmüket”, és „kiárasztotta” rájuk az Atya „ígéretét”, Lelkét.

– Szükségem van a megtapasztalásra, a megvilágosodásra.

– Ő bennünk van, és általunk él. A szeretet általunk él.

Áldás:

– A búcsú igazi gesztusa, amely élteti és életre szólóan vezet az itt maradtat.

– Testi, lelki átölelés.

– Az átölelés erejében élünk, és életet adunk tovább.

Dicsőítés:

– Őszinte imáink,

– egyre tisztuló tetteink,

– természetünk, személyiségünk Istenhez fordulása,

– a szeretet örömei „szüntelenül dicsőítik Istent”.

Ha akarsz adni...

Egy kisváros gimnáziumában osztályklubdelutánt rendeztek a 2000-es évek elején. A szorgalmas diáklányok keze nyomán szendvicsek és sütemények borították az erre kijelölt asztalokat: a mérsékelt érdeklődés és étvágy következtében ez még a rendezvény végeztével is így volt. Az a néhány fő, aki magára vállalta a rendrakástakarítás hálátlan feladatát, azon tanakodott, hogy mi legyen a felesleggel. Azt azért ösztönösen érezték, hogy nem lenne helyénvaló, ha a sok ízletes étel a kukában végeznél: De hát akkor mi legyen vele? Valaki javasolta, hogy osszák el és vigyék haza, de erre is csak kevesen érezték készletét. Egy vendég fiú előállt azzal az ötlettel, hogy elvinne mindent a kutyájának. Az osztályfőnök, aki eddig érdeklődéssel figyelte az események alakulását, ekkor érezte úgy, hogy mindenképpen közbe kell avatkoznia: kifejtette, egy középkorú férfit látott közeledni a zebra. Fekete bőrkabát volt rajta: nem látszott rászorulónak. Ő lenne az? Túl sok idő nem volt a mérlegelésre. Istenbe vetett bizalommal, az esetleges megalázó vagy durva elutasítást is vállalva odalépett a közeledőhöz, s vázolta neki a helyzetet. Őszintén megkönnyebbült, amikor a megszólított elmondta, hogy milyen sokat jelentene számára a felajánlott ajándék. Az osztályterembe kísérvé a nála levő reklámszatyorbba rakta mindazt, amit a gyerekek elébe tettek, s hálálkodva távozott.

*

Ez az igaz történet is azt támasztja alá, hogyha tiszta szívvel, őszintén akarunk segíteni, akkor erre nyílik lehetőségünk. Sokan azonban meglepően leleményesek annak megindoklásában, hogy miért nem jótékonykodnak, miért nem adnak. Kifejtik, hogy a támogatott bizonyára italra, cigarettára, kábítószerre költené, amit kap, ezért tulajdonképpen jót tesznek azzal, ha nem adnak, mert így nem segítik eddigi helytelen életvitelének folytatását. Mások feltételezik, hogy a felajánlott támogatás méltatlan nyereszkezők kezébe kerülne, nem jutna el a címzetekhez. Nem lehetünk naivok, s nem tagadhatjuk, hogy vannak visszaélések, de ennél sokkal fontosabb, hogy vannak szegény, nehéz sorsú emberek, akik várják a segítséget, s ha nem indítjuk el feljűk, akkor az biztosan nem is fog megérkezni. A mi felelőségünk addig terjed, hogy keressük meg a támogatás legmegfelelőbb módját, és a célba érés legbiztonságosabb útját. Azzal, hogy adunk, persze nemcsak az adományozott jár jól, hanem az is, aki ad; az imént említett eset kapcsán ezt egy diáklány így fogalmazta meg: „Ugye, tanár úr, most jót tettünk a lelkünknek?” S valóban: ha eleget teszünk az Isten által elvárt szeretet követelményének, s szolidárisak vagyunk hátrányos helyzetű embertársainkkal, akkor ezzel nemcsak a társadalom összetartó szövetét erősítjük, hanem lelkünk könnyűségét, jó közérzetünket is biztosítjuk.

Ellentmondásnak tűnik, de igaz az a mondás, amely szerint „csak az a miénk, amit másnak adunk”, mert a zslugorgatott pénz, a féltve őrzött tárgy bármikor elveszhet, tönkremehet, keserűséget, csalódottságot hagyva maga után, az ajándékozás keltette pozitív érzelmeket viszont nem vehetik el tőlünk, az ajándékozás tényét nem tehetik meg nem történtté.

Zámbó Zoltán